

HIDAK

Ha nincs folyó, helyettesíthető mással;
testem a búzaföldeken jó lesz országhatárnak.
Gondoltam elszántan, ragyogással. Kamaszként
sarokvasakat szaggat az ember, keresi a kitörési
pontokat, lázad. Ilyenkor mellünkből virág nő,
hosszú hajunkat szivárvány pántja fogja össze.

Nekidőlünk a szélnek, felfejtünk titkokat, bokorszoknyák alá
nézünk. Álmodunk, erőt mutatunk, honvágyunk erősödik
levegőtlen szobánkban. Elbitangolunk. Elbizonytalanodunk,
amikor tudatosul bennünk, hogy néha csak a fecskék
vizsgáznak jelesre hazaszeretetből. Zsebünkbe gyűrjük
barátunk képét, ő az, aki híd nélkül is átment. Utána
indulnak a szavak, hogy aztán megpihenjenek
a sárguló papíron.

Mégis szuszog folyó a közelben, hol megindul, hol alig
vászorog, kimosott gyökerek közé márnák szorulnak.
Térdig ér a víz, két lépés után elmerülsz. Valamikor, júniusban
nagy bajszú emberek hosszú folyosón andalogtak,
s rögzítették, hogy az Ipoly hajózható. Ennek ellentmond
a helyzet. Csak a víz közepén húzott határ bizonyos.
Áthatolhatatlannak hitt láthatatlan szögesdrót. Ősztöneid
irányítanak, dacosan megérinted a túlsó partot, az agyagos
föld ugyanolyan ízű, mint emitt. Egy haza ez.

Költöző madarak lépegetnek homlokunk szántóföldjén,
karmuk felszagatja a határ csöndjét. Forr a nyár.
Halkul a szitakötő rotorja. Lepkéket kergetünk a réten,
darazsakat lapít meztelen talpunk, villan az ég vakuja,
megmaradnak legyintéseink. Nyüzsög az ecetes hangyaboly.
Felfedező útra indulunk, gyakoroljuk a kutyaúszást.

A roncsolt híd csonkjai őrt állnak, mint szuronyos csendőrök
halálos ütések előtt. Alámerülünk, megfáradt aknát találunk
az iszapban, besül a gyújtószerkezet.

Határvadászok vágatnak, nyergük alatt hús puhul. Szabdalt
családok merészebb tagjai titokban átgyalogolnak a folyón,
testvért ölelnek, szeretnek. Nagy nehezen otthonról hazaérnek.
Bujdosnak és menekülnek. Vadvirágot szaggatnak szerelmüknek.
Sose hinnék, hogy egyszer majd itt is hidak nőnek. Hogy
a hídépítők negyven év szabadság után visszatérnek.
Kétség akad bőven: komországba minek egyáltalán híd?

Míg alszanak a parti fűzek, megmásszuk az éj falát. Elmélkedünk,
az elherdált szabadságra gondolunk. A távolban karcsú fahidat látunk,
szomorúan sétál rajta Fráter Erzsike, patakából iszik, ha inni kell.
Mélábút hoz a szél szüntelen, majd minden megváltozik, daru az égen
és ideleenn. Híd épül az Ipolyon. Szabó Lőrinc tücsökjei arrébb
vándorolnak,
a zaj időleges. Szürreális az alkony, a beton szép most, gyönyörű.
Az avatóünnepségre pezsgő helyett cseviccét merítenek.
Kinyílik a virág, száraz lábbal átmegegyek, Európában várnak macskagyö-
kerek, pipacsok, leanderek. Elindulnak a szavak is, hogy aztán a határ
túloldalán sárguló réten megpihenjenek, kultúrák simulnak egymáshoz,
alig hisszük,
hogy ez megtörténhetett. Fentebb is nőnek új hidak, barátságosak,
kerülőket nyesnek. A kanyargó folyóban csuka vadászik,
egy uszadékfán madár énekel, szorítom a palackpostát, inkább
átviszem az üzenetet: hogy várni érdemes. Kopog az eső
a lapuleveleken,
hajnalban útra kelünk, zsebünkben visszük, hozzuk a reményt.
A lélegző hidakban ritkán csalódunk, enyhítik a bezártság érzetét.

IZZADÓ SÁTORBAN

Előbb két bokrétás lagzi, aztán
megint kettő. Számolni sem
tudom csapzott hajnalon
a halálíg tartó ígéreteket.
Kiszámíthatatlan, mikor apadnak
el a kikényszerített mosolyok.

Fénylő sárban lakkcsizmák
cuppognak, békén hagyják
a feketedő dáiákat. Hangulatos
hiányt hoz a délután, mintha
egy pillanatra a tabernákulum is
üres lenne. Vastag ujjakra
nehezen simul zöldülő gyűrű.

Villás-farkú fecskét rabul ejt
izzadó sátor, kezdődhet a síríg tartó
vacsora. Az elmaradt nászéjszaka
nehézkésen pótolható.

Megfordul a helyzet. Két fekete
pulóveres temetést három követ.
Előkerülnek szekrényzagú öltönyök.
Változó hangulat, esélytelen
felidézni a harmonikás múltat.